

פרולוג

החופים המוזהבים של אלכסנדריה נעלמו מאחורי, נמוגים באופק, כהד נשכח של עבר רחוק. הספינה, טרירמה רומית

אימתנית, גלשה על פני הגלים כחץ מחודד. עמדתי אז על הסיפון, השמש הקופחת של אלכסנדריה זורחת בחום אכזרי על פניי, בעוד רוח הים הקרירה נשבה בשערי הכהה, המנומר בשיער אפור ולבן, עדות לשנים רבות של שירות נאמן עבור הקיסר.

פניי היו סדוקות, מחורצות, מרוב שמש וקרבות וליבי שחור משחור.

הבטתי סביב, החיילים שסביבי היו שקועים בעיסוקיהם, חלקם בדקו את כלי הנשק, אחרים לחשו זה לזה בשקט, קולותיהם נבלעים ברשרוש הגלים. הבטתי בהם, בפניהם הקשוחות, הרצחניות, חסרות הרחמים וידעתי היטב שאבוי לו למי שייפול בידיהם.

שכן האירועים התגלגלו במהירות, כמו כדור שלג על המדרונות המושלגים של איטליה, ודרכנו הובילה אותנו אל עבר ארץ יהודה, ארץ בה החומות עתיקות והאמונה יוקדת. כאשר המשימה שהוטלה עלינו הייתה ברורה: לדכא את המרד ולחזק

את שלטונה של רומא. הקיסר והסאנט דרשו ניצחון מוחץ, ואנחנו היינו אלה שיביאו להם אותו.

מספר שנים קודם לכן, הוצבתי יחד עם הלגיון העשירי והלגיון החמישי באלכסנדריה, כהכנה לפלישה המתוכננת לאתיופיה. אולם פרוץ המרד ביהודה שינה את יעדינו. הקיסר נירון הטיל על המצביא אספסיאנוס את המשימה לדכא את מרד היהודים,

והלגיונות הועמדו תחת פיקודו. לאחר מכן, כשאספסיאנוס הוכתר כקיסר, היה זה טיטוס בנו, חסר הניסיון, שנבחר לאסוף את הכוחות ולעלות לעבר ארץ יהודה.

כעת, הידקתי את אצבעות ידיי סביב הגלדיוס, החרב הקצרה שנועדה לדקירות מהירות והתקרבותי לעבר לוקיוס, ידד הוותיק, ואחד מהלוחמים הטובים ביותר שהיו לי.

"אתה נראה מודאג, אנטונינוס", אמר לוקיוס, עיניו היו חדות מתמיד.

"מלחמה", השבתי לו, "אף פעם לא מבשרת טובות".

"זה יהיה קל", השיב לי לוקיוס, עיניו שחורות ועמוקות כמו הלילה. שרירי פניו היו מתוחים מתחת לקסדה המבריקה, ושערו השחור

והקצר היה מסודר בקפידה. גם שריון הלוחות שלו היה מצוחצח ומבריק. ידו האחת אחזה בגלדיוס שבצידו, והאחרת נחה על מגן הסקטום הרחב שלו, שהיה מקושט בסמלי הלגיון. לוקיוס היה גבר גבוה ורחב

כתפיים, שנראה שנבנה לקרב במיוחד. מבטו היה נחוש ובטוח, כאילו שום דבר לא יוכל לעמוד בפניו ובפני חבריו. "אנחנו", הוא המשיך, "עומדים להילחם מול קומץ פראים חסרי סדר ומשמעת צבאית, ללא כלי נשק של ממש".

"אולי", השבתי לו, והבטתי על הים, "אבל הארץ הזו... יהודה... ישנם סיפורים על עקשנותם של תושביה ועל עוצמת אמונתם. שלא לדבר על גאלוס והלגיון השניים עשר שהובסו שם".

הספינה הטלטלה קלות כשהגלים הכו בה שוב. הספינות הרומאיות נועדו לשוט בקרבת החוף, או בנהרות, לא בלב ים. הרגשתי את הלחות המלווה על פניי והבטתי אל האופק, הים האינסופי שנמתח לפנינו, תוהה על העתיד ועל מה שמחכה לנו בארץ הלא נודעת.

"גאלוס", לוקיוס פנה אלי, וקולו קיבל נימה רצינית יותר, "היה חלש, אחרת הוא לא היה נסוג בצורה בלתי מוסברת מחומות ירושלים, כששום דבר לא באמת הגן על החומות. אבל אנחנו", הוא שאף אוויר, "חזקים הרבה יותר".